

Heid Cat zondag 16

Gemeente,

Bij sommige computergames is het een sport: doden. Je kunt anderen doden, je kunt zelf gedood worden. En even later kun je opnieuw verder gaan.

Bij andere spelletjes komt het ook voor: je kunt doodgaan, en dan ben je een ronde uitgeschakeld, maar zo erg is het ook weer niet de volgende ronde doe je weer mee.

Verder heb je spelletjes waarbij je levens kunt winnen. Zo win je een leven, en even later ben je weer een leven kwijt.

Daar zit een gevaarlijke tendens in. Een leven stelt zoveel niet voor en sterven ook niet. En daarom kunnen we dat beter niet overnemen allemaal. Want het infecteert ons met het hedendaagse levensgevoel over deze zaken. En dat levensgevoel is aan de ene kant erop gericht om over deze dingen niet te praten en er bij vandaan te blijven. Het weg te dringen. Blijven volhouden dat je vast wel beter wordt. En aan de andere kant als dat niet meer kan doet men er heel luchtig over. Sterven is gewoon eruit stappen. En ergens boven de wolken verder leven zoals je hier ook deed. Daar hoeft je niet zo dramatisch over te doen. Geen donker, vooral geen zwart erbij. Condoleren kun je gewoon in je vrijetijdskleren en je spijkerbroek doen.

Zo kan het komen dat iemand die nergens aan doet heel rustig en kalm gaat sterven: waarom zou je je druk maken? Terwijl iemand die weet van de Bijbel ervoor terugschrikt en beangst is: sterven, maar dan....? God zij dank is er een andere weg: om in geloof er niet voor te vrezen. Hoe moeilijk het afscheid ook valt, er is een uitzien om het eeuwige leven in te gaan, om met Christus te zijn.

Over deze dingen gaat het in zondag 16 vr en antw 40-42. Over de artikelen dat Jezus gestorven en begraven is. Je zou kunnen zeggen: er liggen heel wat rekeningen bij een ons op tafel. Blauwe brieven die bij ons bezorgd worden. Eén brief, met 4 rekeningen.

Daar ligt de rekening, de eis, de vordering dat wij heilig en onberispelijk zullen zijn.

De volgende rekening is dat wij straf en vervloeking moeten betalen

vanwege onze zonden.

En dan de rekening dat wij de eeuwige dood moeten sterven. Van God verlaten voor altijd.

Tenslotte de rekening dat wij sterven moeten. Ten dage dat gij daarvan eet zult gij de dood sterven. Zonde is je doel missen. Een pen die niet schrijft, die doe je weg, een appelboom die geen appels voortbrengt, hak je om, een mens die God niet eert, zondigt, die hoort niet meer te leven. Dat is Gods gerechtigheid. De dood: vijand van het leven noemt de Bijbel hem.

Als je je rekeningen niet betaalt heb je een probleem. Dan komen er aanmaningen, en als je dan nog niet voldoet, komt de deurwaarder. En je komt in de gevangenis terecht. Als je de rekeningen niet betaalt dan herinnert God ons eraan in Zijn Woord. Eén keer, en twee keer en talloze keren. Maar als je op tijd niet betaald voldaan hebt, dan komt de deurwaarder van een engel die je meeneemt naar de eeuwige gevangenis. Dan helpt het niet dat je die rekeningen in een la hebt weggestopt, of nooit open hebt gemaakt.

Wat doet de Heere Jezus nu? Hij neemt voor de Zijnen alle rekeningen over:

De rekening van gehoorzaamheid heeft Hij overgenomen en ontvangen van de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria heeft Hij die rekening betaald: smetteloos en heilig is Hij.

De rekening dat wij straf en vervloeking verdienen heeft Hij betaald; Hij heeft geleden en de toorn Gods gedragen tegen de zonde van het hele menselijke geslacht en is de vervloeking ingegaan toen Hij werd gekruisigd.

De rekening van de Godverlatenheid heeft Hij op Zich genomen toen Hij nederdaalde ter hel Mijn God Mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten? En toen, toen ging Hij de laatste rekening voldoen:

De rekening van de dood heeft Hij overgenomen en Hij is gestorven en Zijn begrafenis geeft aan dat Hij echt gestorven is. Maar Hij is gestorven als Overwinnaar. Toen had Hij alles volbracht en voldaan en de satan verslagen. Als Overwinnaar gaat Hij de vijand, de dood, tegemoet. En de dood in. Om hem te verslaan. Want de Heere Jezus maakt van de dood in plaats van een grot een tunnel. Geen grot om in te blijven. Zonder achteruitgang. Als de terugweg geblokkeerd is, kom je nooit meer uit een grot. Maar de Heere Jezus breekt hem open van achteren: een tunnel. En aan de achterzijde komt Hij er weer uit: in het leven, stralend,

eeuwig leven. Paasleven dat ten hemel in zal gaan. Hij is gestorven, begraven en ... weer opgestaan aan de achterzijde, aan de andere kant.

Deze Jezus komt bij ons langs vanavond om rekeningen op te halen. Hij wil ze voor u voldoen. Dat maakt u nooit mee, maar in de kerk wel: dat je je rekeningen mee mag geven. Aan Hem. Hij komt langs bij u, bij jou om ze op te halen. Ik wil voor u voldoen. Want ze zijn en worden bij ons bezorgd: die blauwe envelop van de wet. Gehoorzaamheid, vervloeking, Godverlatenheid en de dood. Betaal, voldoen. Vervaldatum: uw sterfdag. Het helpt zo weinig om ze maar weg te stoppen en niet aan te denken. Het helpt zo weinig om het niets eens te willen lezen of horen. Als je onbetaalde rekeningen hebt en de vervaldatum komt in zicht, kun je het best benauwd krijgen. Zo benauwd dat je maar al te graag ze mee zou geven aan iemand anders die ze voldoet. Kent u dat geestelijk? Je krijgt het zo benauwd onder die rekeningen dat je ze maar al te graag meegeeft aan Hem. Stel je voor dat de dood komt en ik heb nog openstaande rekeningen: dat is niet om uit te houden. Hij neemt ze mee. Geef ze in Mijn handen. Ik voldoe.

Ik heb de gehoorzaamheid volbracht die u niet kon volbrengen.

Ik heb geleden en de vloek gedragen die u op u had gehaald.

Ik ben nedergedaald ter hel wat u verdiend had.

Ik ben gestorven wat uw loon op de zonde was.

Hebt u de Heere Jezus nodig gekregen? Hebt u Hem liefgekregen? Om wat Hij bij u op komt halen en wil voldoen! Wat een vernedering voor Hem! Als er Eén niet had hoeven te lijden was Hij het wel, want Hij had geen toorn. Als er Eén niet had hoeven neer te dalen in de hel, dan Hij wel, Hij was de Geliefde van de Vader. Als er Eén niet had hoeven te sterven, dan Hij wel want Hij had geen zonde. Maar Hij wil het doen. Hij wil sterven voor een ander. Sterven voor een ander.

Van hieruit gedacht is vraag 42 te begrijpen. Want dan zou je verwachten: dat Jezus geleden heeft onder Gods vervloeking dat houdt in dat ik nooit meer vervloekt zal worden. Dat Jezus is verlaten door Zijn Vader houdt in dat ik nimmermeer verlaten zal worden door God. Dus dat Jezus gestorven is houdt in dat ik nimmermeer hoef te sterven. Maar dat is niet zo. Alle mensen, alle christenen moeten sterven. Hoe komt dat dan dat ook wij nog moeten sterven?

Omdat de dood van karakter veranderd is. Het sterven is geen betaling meer, maar een afsterving van de zonden. Betaald heeft Jezus

nu voor mij, en dat hoeft geen twee keer. De dood is van karakter veranderd. Door de dood sterven de zonden in mij af. De functie van de dood is anders geworden. Je zou kunnen zeggen: de dood is een mes. Als een inbreker, moordenaar dat mes vasthoudt dan is dat ten dode. Dan kan hij met dat mes iemand kwaad doen, vreselijk kwaad doen. Maar als een chirurg dat mes vasthoudt, dan is het heel anders. Stel dat het exact hetzelfde mes zou zijn, de functie is anders. Niet kwaad doend en bedreigend, maar genezend. Om dat gezwel weg te snijden en eruit te halen. Om mijn gezondheid te dienen.

Het mes van de dood: in handen van de duivel is het om kwaad te doen. Me de eeuwige dood in te sleuren.

Maar in de handen van de Heere Jezus is het genezend en voor mijn bestwil. Om dat gezwel van mijn zondige aard weg te snijden. Die is er niet uit te krijgen op een ander manier. Die blijft maar in me. Maar door het mes van de dood verlost Hij me van mijn zondige aard. En mag ik genezen, helemaal genezen verdergaan.

En dan is de dood een doorgang tot het eeuwige leven. Dan zie je weer dat de dood een andere functie heeft gekregen. Want je zou de dodo kunnen vergelijken met de Rode Zee waar het volk Israel voorstond. En diezelfde Rode Zee daar ging het volk Israel doorheen. Doorgang naar Kanaan. Doorgang naar het eeuwige leven. De dood brengt juist in het eeuwige leven. In het leven ten volle en het volmaakte leven. Zonder moeite, rouw en zorg. Vol van God en van Zijn zaligheid. En diezelfde Rode Zee, die was voor de Egyptenaren de ondergang. Die kwamen erin om en bleven erin en spoelden weg. Diezelfde dood is voor ongelovigen de ondergang. Die meesleurt naar het eeuwige verderf.

Maar: hij ziet er wel hetzelfde uit. Die grot en die tunnel zien er wel aan de voorkant hetzelfde uit. Donker en dreigend. Dat maakt het zo moeilijk. Zo moeilijk dat je er niet in durft. Als je beseft wat de dood is. Verschijnen voor Gods rechterstoel, ingang in de eeuwigheid. Weet u, wees als een kind. Er was een kind dat op weg naar het andere dorp altijd langs een boerderij moest met een hond. En dan ging die hond blaffen en springen. En stel je voor dat hond los zou schieten en het erf af zou komen en aan zou vallen. Dat zou zomaar kunnen. Dan vroeg dat kind: papa, wilt u meelopen? En dan durfde dat kind wel langs die hond te lopen. Als er iemand meeging. Je zou zo bang kunnen zijn voor de dood: als hij of je afkomt en je aan zou grijpen... dat zou zomaar kunnen. Wees maar als een kind. Er moet Iemand mee. Anders durf ik

niet. Heere Jezus, U moet mee, want anders durf ik er niet langs, durf ik er niet heen. Vraag dat maar aan Hem. Hij brengt je er graag heen en door. Dan is het leven Christus en het sterven winst. Want de erfenis wordt mijn deel: de onvergankelijke, onverwelkelijke, onbevleete erfenis van God.

Dan mag je ook in je sterven Jezus volgen. Kohlbrugge schrijft dan als zijn vrouw gestorven is: ik heb samen met haar geworsteld, ik ben samen met haar in de duisternissen van de schaduw des doods geweest, ik kon samen met haar juichen. Ik ben met haar tot aan de poort van de hemel geweest. En toen zij binnengegaan was, heb ik de HEERE geprezen voor Zijn erbarmen en trouw. Toen mocht zij ingaan en moest weer terugkeren.

Als ik dan begraven wordt dan geldt ook van mijn begrafenis: ik zet mijn treden in Zijn spoor. Dan is het graf zegt Ursinus een slaapkamer. Daar rust mijn lichaam totdat Jezus mij komt wakker roepen op de jongste dag.

Als dat licht mag schijnen op je ziekbed, sterfbed dan ligt er een glans overheen en is er een glans omheen. Dan belijdt de catechismus bijna wat kleinerend: dan is het sterven alleen maar een afsterving van de zonden en een doorgang. Alleen maar. Al scheurt het nog zoveel uiteen, al geeft het zoveel rouw en strijd om los te moeten laten, in vergelijk met wat de dood voor anderen is: ondergang voor eeuwig, begin van de eeuwige rampzaligheid is het toch alleen maar afsterven en doorgang.

Maar daar moet je dus wel doorheen! Je zou nog kunnen denken: waarom kan God de Zijnen niet op een ander manier laten afsterven aan de zonde en het eeuwige leven binnenbrengen. Zoals Henoeh of Elia. Dat zou nog eens indruk maken! Zou het niet zijn omdat de dood toch blijven moest om ons niet te licht te laten denken over de zonde. Sterven bepaalt ons erbij: de zonde heeft wat teweeggebracht. Door de zonde is de dood gekomen. Dus de dood herinnert aan de zonde. Is een roepstem. Zo erg is de zonde tav God, zo diep zit de zonde, dat alleen door het sterven heen er verlossing is. Toch goed om daarbij stil te staan. Rondom overlijden en begrafenis stijl in acht te nemen. Je er apart voor aan te kleden. En bovenal je af te vragen: als ik sterf: is het dan ondergang of doorgang? Als Lazarus in de schoot van Abraham, of als de rijke man je ogen opslaan in de hel. Want ook ik moet sterven....tenzij Jezus eerder terugkomt.

Nu lijkt antwoord 43 een ander aspect aan te snijden. Toch zullen we zien dat het er niet los van staat. Wat is er nog meer voor nut aan het offer en de dood van Christus? Dat onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven wordt en dat wij onszelf Hem opofferen. De Bijbel spreekt er op twee manieren over: aan de ene kant dat de oude mens gekruisigd is met Christus. Dat is gebeurd, dat is een feit. De oude mens dat is eigenlijk Adam. Dat is mijn leven door de duivel in beheer gekregen. Dat is een macht, een enorme macht. Maar: nu is mijn leven door het geloof in Christus van Christus geworden. Christus is de bewoner van mijn levenshuis. Hij heeft het overgenomen. Met alle rekeningen en kosten die er oplagen, Hij wilde het hebben om erin te wonen. Nu, dan heeft de oude bewoner natuurlijk geen rechten meer. Die is zijn rechten kwijt. Juridisch kwijt. De satan, de oude mens hoort er niet meer. Het is toch te gek voor woorden als je een huis hebt gekocht en het contract is getekend en de sleutels zijn overgedragen dat de vorige bewoner steeds nog in huis is en er zijn gang gaat.

Kijk, juridisch en rechtsgeldig is de oude mens uit huis gezet. Heeft hij geen enkel recht meer. Hij is gekruisigd. Maar in de praktijk is hij er nog wel en laat hij zich gelden. Met de boze lusten van het vlees. De zondige verlangens. Die dan hier en dan daar, ineens uit de hoek komen en hun invloed laten gelden. Een gedachte, een opwelling, een verlangen. Daarom moet hij elke dag weer gekruisigd worden. En dat is een onophoudelijke strijd. Een strijd in Zijn kracht. Om die zondige verlangens te kruisigen, te doden. Een levenslange strijd. Waarbij altijd weer de oude mens probeert en overrompeld.

Opdat wij onszelf Hem tot een levend dankoffer opofferen. Jezus'leven en lijden en dood was een zoenoffer. Om verlossing te verwerven. Maar mijn leven mag een dankoffer omdat de verlossing verworven is. Mijn leven, niet iets van mijn leven, af en toe, maar mijn leven. Dus heel mijn leven op het altaar van overgave en toewijding aan Hem. Is er iets waarvoor U het gebruiken wilt? Dat gaat met horten en stoten. Soms dan aarzel ik en wil ik eigenlijk mezelf niet ter beschikking stellen. Soms dan verlang ik het, maar het ging niet, ik kwam kracht tekort. Soms dan verlang ik het en dan wijd ik Hem mijn leven toe, maar dan is het na een tijdje weer over en gedaan. In vergelijking met wat en hoe Zijn leven gaf als zoenoffer, dan schrompelt dat dankoffer van mij helemaal in elkaar. Dat staat echt in geen verhouding. Zijn liefde, zijn bereidheid, Zijn overgave, Zijn geven tot elke prijs, wat is dat dankoffer

van mij dan karig en schraal.

Nee, dat christenleven..... Het staat in het teken van overwinning en dankbaarheid dat is één kant, maar de andere kant is: het is strijd en blijft strijd en het is zo bitter bitter schraal en onder de maat. De zonde blijft zo'n macht. De zonde blijft zich zo roeren. En dan zijn we terug bij het thema van deze preek. Het sterven. Waarom moeten wij sterven? Het is de afsterving van de zonde hoorden we. Dan wordt de zonde weggenomen. De oude mens eruit gezet. De zondige verlangen eruit gesneden. Dan blijft de zonde achter en het dankoffer bloeit open voor eeuwig. Dat zal het sterven doen en betekenen.

Als dat toch niet zou gebeuren... als het toch altijd zou blijven zoals het hier en nu is en blijft. Daar moet je toch niet aan denken: dat je hier altijd zou blijven op aarde in dit leven..... Als je die klacht van Romeinen 7 kent: het goede dat ik wil doe ik niet en het kwade dat ik niet wil doe ik wel. Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?? Dat zal gebeuren: door het sterven. Dan ben ik van mijn zonden af! Dan is de strijd te boven en beeindigd in het voordeel van de nieuwe mens.

Dan kun je ernaar uitzien. Ja? Dat is het christenleven. Wat een appel om dat zo te leven dat het sterven welkom is. Zo te lijden aan de zonde dat het afsterven eraan een uitkomst voor je is. Zo verlangen meer en meer een dankoffer voor God te zijn dat het sterven je welkom is. Als je strijd tegen de zonde inzakt, je lijden aan de zonde wegebt, als je verlangen een dankoffer Hem te zijn op een laag pitje staat, och dan is dat uitzien ver heen. Eerlijk is eerlijk. Dan ben ik van Christus afgeweken, van Zijn offer, van Zijn voldoen van mijn rekeningen.

Maar als ik het christenleven leven mag vanuit Zijn lijden, vervloeking, nederdaling en dood voor mij dan, dan zegt Paulus: ik wordt van deze twee gedrongen en ik weet niet wat ik kiezen zal. Aan de ene kant mijn taak en plaats hier op aarde. Mijn roeping en verbondenheid met hen die God mij gaf om mij heen. Maar aan de andere kant: puur voor mijzelf: ik wenste wel ontbonden te zijn en met Christus te wezen dat is zeer verre het beste. Sterven om met Hem te zijn. Om eeuwig te leven. Om van mijn zonden af te zijn en één puur eeuwig dankoffer voor God te wezen.

God zij dank hoef ik ook niet te beslissen wanneer ik sterf. Die beslissing heeft God aan Zichzelf behouden. Die tijd bepaalt Hij. Maar als die tijd daar is dan zal de zonde sterven. En dan zal ik leven.

Ongestoord leven, eeuwig leven.

Amen